

॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ छायायामिति उष्णं जंशीतं च मयं छायादिनाभ्यादिनाचन
 अत्राप्युदाहरंतीममितिहासं पुरातनं ॥ पुरुरवसं एलस्य संवादं मातरि श्वनः ॥ २ ॥ पुरुरवा उवाच कुतः स्विद्वाह्मणो जातो वर्णाश्रयापिकुत त्वयः ॥ कस्माच्च
 भवति श्रेष्ठस्तन्मे व्याख्यातुमर्हसि ॥ ३ ॥ मातरि श्वोवाच ब्राह्मणो मुखतः स्तुष्टे ब्रह्मणो राजसत्तम ॥ बाहुभ्यां क्षत्रियः स्तुष्ट ऊरुभ्यां वैश्य एव च ॥ ४ ॥ वर्णा
 नां परिचर्यार्थं त्रयाणां भरतर्षभ ॥ वर्णश्चतुर्थः संभूतः पद्भ्यां शूद्रो विनिर्मितः ॥ ५ ॥ ब्राह्मणो जायमानो हि पृथिव्या मनुजायते ॥ ईश्वरः सर्वभूतानां धर्मकोशस्य
 गुप्तये ॥ ६ ॥ अतः पृथिव्या यन्तारं क्षत्रियं दंडधारणं ॥ द्वितीयं दंडमकरोत्यजानामनुगुप्तये ॥ ७ ॥ वैश्यस्तु धनधान्येन त्रीन्वर्णांन्विभूयादिमान् ॥ शूद्रो ह्येतान्यरि
 चरेदिति ब्रह्मानुशासनं ॥ ८ ॥ एल उवाच द्विजस्य क्षत्रवंधो वा कस्येयं पृथिवी भवेत् ॥ धर्मतः सह वित्तेन सम्यग्वायो प्रचक्ष्व मे ॥ ९ ॥ वायुरुवाच विप्र
 स्य सर्वमेवैतद्यत्किंचिज्जगतीगतं ॥ ज्येष्ठेनाभिजनेनेह तद्दर्मकुशलाविदुः ॥ १० ॥ स्वमेव ब्राह्मणो भुंक्ते स्ववस्ते स्वं ददाति च ॥ गुरुर्हि सर्ववर्णानां ज्येष्ठः श्रेष्ठश्च वै
 द्विजः ॥ ११ ॥ सत्यभावे यथैव वस्ती देवं कुरुते पतिं ॥ एष ते प्रथमः कल्प आपद्यन्यो भवेदतः ॥ १२ ॥ यदि स्वर्गं परं स्थानं स्वधर्मपरि मार्गसि ॥ यत्किंचिज्जयसे भूमिं
 ब्राह्मणाय निवेदय ॥ १३ ॥ श्रुतवृत्तोपपन्नाय धर्मज्ञाय तपस्विने ॥ स्वधर्मपरितृप्ताय यो न वित्तपरो भवेत् ॥ १४ ॥ यो राजानं न येदुद्ध्या सर्वतः परिपूर्णया ॥ ब्राह्म
 णो हि कुले जातः कृतप्रज्ञो विनीतवान् ॥ १५ ॥ श्रेयो न यतिराजानं ब्रुवंश्चित्रां सरस्वतीं ॥ राजा चरति यं धर्मं ब्राह्मणेन निदर्शितं ॥ १६ ॥ शुश्रूषुरनहं वादी क्षत्रय
 म्ब्रूते स्थितः ॥ तावता सत्कृतः प्राज्ञश्चिरं यशसि तिष्ठति ॥ १७ ॥ तस्य धर्मस्य सर्वस्य भागी राजपुरोहितः ॥ एवमेव प्रजाः सर्वा राजानमभिसंश्रिताः ॥ १८ ॥ स
 म्यगृह्ताः स्वधर्मस्थानकुतश्चिद्भयान्विताः ॥ राष्ट्रचरंति यं धर्मं राज्ञा साध्वभिरक्षिताः ॥ १९ ॥ चतुर्थं तस्य धर्मस्य राजा भागं तु विंदति ॥ देवामनुभ्याः पितरो गंध
 वीरगराक्षसाः ॥ २० ॥ यज्ञमेवोपजीवंति नास्ति चेष्टमराजके ॥ ततो दत्ते न जीवंति देवताः पितरस्तथा ॥ २१ ॥ राजन्ये वास्य धर्मस्य योगक्षेमः प्रतिष्ठितः ॥ छा
 यायामप्सु वायौ च सुखमुणो धिगच्छति ॥ २२ ॥ अग्नौ वाससि सूर्यश्च सुखं शरीति धिगच्छति ॥ शब्दे स्पर्शे रसे रूपा गंधे चरमते मनः ॥ २३ ॥ तेषु भोगेषु सर्वेषु न भीतो
 लभते सुखं ॥ अभयस्य हि यो दाता तस्यैव सुमहत्फलं ॥ २४ ॥ न हि प्राणसमं दानं त्रिषु लोकेषु विद्यते ॥ इंद्रो राजाय मोरा जाय मोरा जातैव च ॥ २५ ॥

श्रयति शब्दादिनाचरमते अराजकभयक्रांतस्तु कुत्रापि सुखं न लभते इति श्लोको द्वयतात्पर्यं ॥ २२ ॥ २३ ॥ यत एव अतः अभयदानमेव मुख्यं दानं तद्वा तैर्द्रादि रूप एवेत्याह द्वाभ्यां अभयस्येति ॥ २४ ॥ २५ ॥